

«Τα κορίτσια της βροχής»

Με «τα κορίτσια της βροχής» ολοκληρώνεται η τριλογία της Αλίντα Δημητρίου για τη συμμετοχή των γυναικών στους πολιτικούς αγώνες κατά το δεύτερο μισό του 20^{ου} αιώνα, στην οποία συμπεριλαμβάνονται τα «Πουλιά στο Βάλτο» και η «Ζωή στους Βράχους»

Στα «Κορίτσια της βροχής» πενήντα γυναίκες μιλάνε για τα χρόνια της νιότης τους, 20χρονες τότε, χρόνια που συνέπεσαν με την απριλιανή δικτατορία στην Ελλάδα. Την περίοδο εκείνη επέλεξαν να αντισταθούν με όποιο τρόπο μπορούσαν ενάντια στη χούντα. Ως συνέπεια της επιλογής τους αυτής φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν, είδαν τον εαυτό τους να συνθλίβεται, στερήθηκαν την ελευθερία, στερήθηκαν τα στοιχειώδη δικαιώματά τους... Τα κορίτσια μέσα από τη φυλακή δεν έπαυαν να ονειρεύονται έναν άλλο κόσμο, έναν κόσμο διαφορετικό. Στην ταινία αυτή καταθέτουν τη μαρτυρία τους και συνεχίζουν να πιστεύουν στις αξίες για τις οποίες αγωνίστηκαν. Προέρχονται από όλα τα κοινωνικά στρώματα και η κοινή αγωνιστική στάση τους αποτελεί το συνεκτικό στοιχείο που ενώνει τη μοίρα τους.

Η σκηνοθέτης Αλίντα Δημητρίου όταν ρωτήθηκε σε συνέντευξη πώς πλησίασε αυτές τις γυναίκες, πώς ανέδειξε κινηματογραφικά τη βαρβαρότητα εκείνης της εποχής, απάντησε:

«Δεν έχω συνταγή. Θα μπορούσα όμως να πω ότι όλα είναι βατά όταν αγαπάς, κι εγώ τις αγαπούσα και αγαπούσα με πάθος αυτό που έκανα. Βέβαια, η ανάμνηση των βασανισμών είναι επώδυνη. Μερικές αρνήθηκαν, δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν την ανάμνηση του πόνου και να λάβουν μέρος στην ταινία, ενώ άλλες δέχτηκαν γιατί κατανόησαν ότι είχαν χρέος ως ιστορικά πρόσωπα απέναντι στις γενιές που έρχονται. Κινηματογραφικά; Έναν καταιγισμό από κοντινά-κοντινά πλάνα, χωρίς ανάσα για τον θεατή, εδώ και τώρα, όπως δεν είχαν κι αυτές ανάσα όταν τις κακοποιούσαν. Και ήταν είκοσι χρονώ...»